De Grote Drie: een mijlpaal in de geschiedenis

Door Frank , 26 november 2026

De Grote Drie: een mijlpaal in de geschiedenis

Amerikaanse militaire hegemonie, de menselijke tragedie van Vietnam en de opkomst van een multipolaire wereld

Een eerbetoon aan Jalta, februari 1945 – De Grote Drie van de 21e eeuw?

Een denkbeeldig geopolitiek tafereel, geïnspireerd op de historische conferentie van Jalta in 1945, dat de mogelijke opkomst symboliseert van een strategische alliantie tussen China, Rusland en Iran die de Amerikaanse militaire hegemonie kan uitdagen. Bron: Peter Hanseler – Forum Geopolitica. Illustratieve compositie, geen documentaire foto.

Door Peter Hanseler

Redactionele bewerking en aanvullende historische documentatie door De Jakobijn. Deze versie bevat redactionele correcties en een afzonderlijk aangeduide bijdrage over Vietnam; het is geen woordelijke weergave van het oorspronkelijke artikel. De VS bedreigen, voeren oorlog, doden en vernietigen. Wat als China, Rusland en Iran, als triumviraat, de VS aan banden zouden leggen?

De Grote Drie

De Grote Drie – Jozef Stalin, Franklin D. Roosevelt en Winston Churchill – waren tijdens de Tweede Wereldoorlog de voornaamste staatslieden van de Sovjet-Unie, de Verenigde Staten en Groot-Brittannië. Zij vormden de beslissende alliantie in de strijd tegen nazi-Duitsland en coördineerden hun militaire operaties en politieke strategieën. Daartoe hielden zij verschillende conferenties. De belangrijkste vond plaats in Jalta in februari 1945, waar de naoorlogse orde in Europa werd vastgelegd

en overeenstemming werd bereikt over de aanval van de Sovjet-Unie op Japan.

Dit artikel gaat niet over de APEC-top in Shenzhen, die velen ten onrechte met Jalta vergeleken. Voor de top in China verwijs ik u naar het uitstekende artikel van mijn vriend Larry Johnson, 'De omhelzing voor Trump, het woord voor Poetin'. **Vandaag onderzoeken wij de mogelijkheid dat Mojtaba Khamenei, Vladimir Poetin en Xi Jinping de 'Grote Drie' van de 21e eeuw worden om de VS in toom te houden.**

Agressie zonder gevolgen

De Verenigde Staten zijn het land dat sinds de Tweede Wereldoorlog talloze landen is binnengevallen en heeft gechanteerd, met de dood van ruim 10 miljoen mensen tot gevolg – als rechtstreekse oorlogsslachtoffers, door hongersnoden, sancties en genocide. De Amerikaanse verliezen zijn daarentegen verwaarloosbaar. De 58.220 Amerikaanse militaire doden die door het Amerikaanse Nationaal Archief zijn geregistreerd, staan in schril contrast met de miljoenen Vietnamezen die omkwamen. De overweldigende last van de Vietnamoorlog kwam terecht bij de volkeren van Indochina, ver van het Amerikaanse vasteland. Terroristische aanslagen tegen de VS – waarvan de motieven en daders zeer twijfelachtig zijn – worden door de VS stelselmatig gebruikt als rechtvaardiging voor oorlog; zie mijn reeks 'Bloedbaden veranderen de wereld' (Deel 1, Deel 2, Deel 3).

Als gevolg daarvan kan het veel Amerikanen niet schelen of hun land ergens op deze planeet oorlog voert – in een land dat bij veel Amerikanen onbekend is. Amerikanen protesteren pas wanneer bijvoorbeeld, zoals vandaag, de benzine- en dieselprijzen stijgen en zij dat in hun eigen portemonnee voelen. Voor het overige ontbreekt bij de Amerikaanse bevolking de wil om haar bloeddorstige leiders in toom te houden. Het Amerikaanse publiek lijkt zich er evenmin van bewust dat de totale opgebouwde staatsschuld van meer dan 40 biljoen Amerikaanse dollar in samenhang met de enorme kosten van de Amerikaanse oorlogen moet worden bekeken. Deze oorlogen waren politiek, militair noch economisch noodzakelijk voor de VS als natie of voor haar bevolking, maar maakten een kleine, corrupte groep in de Verenigde Staten tot multimiljardairs.

Zonder daarover een oordeel te vellen, ontstaat zo het beeld van een bullebak die anderen kan afranselen zonder ooit vergelding te hoeven vrezen. Hoe zou het gedrag van de Verenigde Staten veranderen als zij als gevolg van hun agressie rekening moesten houden met aanvallen op Amerikaanse bodem?

Redactionele feitencontrole – De Jakobijn: Het Amerikaanse Nationaal Archief registreert 58.220 Amerikaanse militaire doden. De schattingen van het aantal Vietnamese doden lopen aanzienlijk uiteen; ongeveer vier miljoen doden in Vietnam, Laos en Cambodja samen is niet hetzelfde als vier miljoen Vietnamese doden alleen. De wereldwijde schatting van meer dan tien miljoen door de auteur vereist een duidelijk omschreven methodologie. De bewering dat de Verenigde Staten nooit burgerslachtoffers van oorlog op eigen grondgebied hebben gekend, is historisch onjuist. Het percentage betreffende geografische kennis is retorisch en geen geverifieerde statistiek. Evenmin is de vermeende gelijkwaardigheid tussen de staatsschuld en de gecumuleerde oorlogsuitgaven aangetoond. De vermoedens van de auteur betreffende terroristische aanslagen zijn geen vaststaande feiten.

Vietnam – De menselijke prijs van het Amerikaanse imperialisme

Redactionele bijdrage van De Jakobijn

Vietnam blijft een van de meest verwoestende illustraties van de gevolgen van Amerikaanse militaire interventie. Het Amerikaanse Nationaal Archief registreert **58.220 Amerikaanse militaire doden. De Vietnamese verliezen liepen in de miljoenen**, hoewel de schattingen verschillen naargelang de periode en de meegetelde categorieën. Achter deze cijfers schuilen uiteengerukte gezinnen, verwoeste dorpen en generaties wier leven voorgoed werd veranderd door beslissingen die duizenden kilometers verderop werden genomen.

Het Vietnamese volk stak de Stille Oceaan niet over om Californië binnen te vallen. Het bombardeerde Washington niet en besmette geen Amerikaanse landbouwgrond met chemische ontbladeringsmiddelen. De overweldigende last van de verwoesting werd gedragen door Vietnam en zijn bevolking. Toch eindigde de Amerikaanse oorlog niet werkelijk met de nationale hereniging op 30 april 1975.

Agent Orange – De erfenis voor opeenvolgende generaties

Tussen 1961 en 1971 voerden de Verenigde Staten een grootschalige chemische ontbladeringscampagne in Vietnam uit. Tientallen miljoenen liters herbiciden werden verspreid, waaronder met dioxine besmette Agent Orange. Volgens Vietnamese schattingen werden miljoenen mensen blootgesteld en lijden ongeveer drie miljoen mensen aan gezondheidsproblemen die aan Agent Orange worden toegeschreven. Het gaat om schattingen, en het vaststellen van een individueel oorzakelijk verband

kan medisch complex zijn.

Meer dan een halve eeuw later blijven gezinnen voor getroffen familieleden zorgen. De ecologische en humanitaire gevolgen vereisen voortdurende sanering, medische ondersteuning en erkenning. Het leed van kinderen die na de oorlog geboren zijn, onderstreept waarom de menselijke prijs ervan niet uitsluitend aan de hand van slachtoffers op het slagveld kan worden gemeten.

Niet-ontplofte oorlogsmunitie – De oorlog onder Vietnamese bodem

Vietnamese overlevenden van niet-ontplofte oorlogsmunitie in de provincie Quảng Trị, maart 2008. Tientallen jaren na de oorlog blijven plattelandsgemeenschappen lijden onder de explosieve oorlogsresten. Foto: Werner Anderson / Norwegian People's Aid

De Vietnamese instanties voor mijnenruiming schatten dat ongeveer 800.000 ton niet-ontplofte munitie uit de oorlog is achtergebleven. Sinds 1975 zijn tienduizenden mensen gedood of gewond geraakt door explosieve oorlogsresten. Landbouwers, kinderen en gewone burgers worden nog steeds geconfronteerd met gevaren die zij hebben geërfd van een conflict waarvoor zij niet hebben gekozen.

In Quảng Trị blijven de gevolgen niet beperkt tot musea of archieven. Zij liggen nog steeds besloten in de bodem waarvan de gemeenschappen voor hun

levensonderhoud afhankelijk zijn. Elk gevaarlijk oorlogsrestant dat vandaag wordt ontdekt, herinnert eraan dat een oorlog niet eindigt wanneer politieke leiders verklaren dat hij voorbij is.

De vermisten – Gezinnen die nog steeds wachten

Honderdduizenden Vietnamese gezinnen hebben geleefd met de onzekerheid over familieleden die tijdens de oorlog vermist raakten. Vietnam zet zijn inspanningen voort om zijn gesneuvelden op te sporen, te identificeren en te eren. De nationale martelarenbegraafplaatsen Trường Sơn en Route 9 getuigen van de offers die werden gebracht in de strijd voor onafhankelijkheid en hereniging. Voor gezinnen die nog steeds wachten op de berging van de stoffelijke resten van hun dierbaren, blijft het ontbreken van een graf een open wonde.

Nationale martelarenbegraafplaats Trường Sơn, provincie Quảng Trị. Een plechtig getuigenis van de offers die het Vietnamese volk heeft gebracht in zijn strijd voor nationale onafhankelijkheid en hereniging.

De menselijke prijs buiten Vietnam

Het onderzoeksproject Costs of War van Brown University schat dat de oorlogen na 11 september 2001 ongeveer 4,5 tot 4,7 miljoen directe en indirecte doden hebben veroorzaakt en minstens 38 miljoen mensen hebben verdreven. De geschatte Amerikaanse begrotingskosten en toekomstige verplichtingen bedragen ongeveer acht biljoen dollar. Deze cijfers hebben betrekking op de oorlogen na 2001, niet op

Vietnam of alle interventies sinds 1945.

Van verwoesting naar wederopbouw

Ondanks de buitengewone verwoesting heeft het Vietnamese volk zijn land heropgebouwd, zijn economie versterkt en diplomatieke betrekkingen met voormalige tegenstanders ontwikkeld. De praktische samenwerking met de Verenigde Staten bij het ruimen van niet-ontplofte munitie en het saneren van dioxineverontreiniging verdient erkenning. Verzoening mag echter nooit een synoniem worden voor historisch geheugenverlies.

De lessen van Vietnam voor een multipolaire wereld

Voor naties die militaire interventie hebben ondergaan, is multipolariteit niet louter een academisch debat. Het gaat om het recht van volkeren om hun eigen politieke, economische en sociale toekomst te bepalen. Een evenwichtigere internationale orde mag niet de ene hegemoniale macht door de andere vervangen. Haar doel moet zijn te voorkomen dat welke grootmacht dan ook haar politieke wil door middel van militair geweld aan kleinere naties oplegt.

Het doel moet diplomatie, vreedzame co-existentie en respect voor soevereiniteit zijn, in plaats van een nieuwe wereldoorlog. De miljoenen Vietnamese slachtoffers verdienen niet minder.

Verzoening zonder historisch geheugen is geen gerechtigheid. Vrede zonder soevereiniteit is geen echte vrede.

Verder lezen op De Jakobijn

- Quảng Trị – De oorlog vanuit Vietnamees perspectief (Vietnamees)
- Vietnamese overlevenden (Vietnamees)
- Verzoening, herinnering en de toekomst van Vietnam

Iran toont hoe het moet

De Iraniërs waren de eersten die de moed opbrachten om 17 Amerikaanse bases tot puin te herleiden als reactie op de Israëlisch-Amerikaanse aanval in februari 2026. Deze actie dient als tegengif voor de Amerikaanse agressie en heeft tastbare resultaten opgeleverd. De Amerikaanse zeestrijdkrachten kunnen niet langer vanuit de Perzische Golf worden bevoorraad. Het hoofdkwartier van de Amerikaanse Vijfde Vloot in Bahrein is vernietigd en is door de sluiting van de Straat van Hormuz

helemaal niet meer toegankelijk.

De schepen moeten naar Diego Garcia varen (4.100 km/2.200 zeemijl van Hormuz) om bevoorraad te worden – een heen- en terugreis van ongeveer negen dagen (uitsluitend vaartijd). Velen verwachtten – en verwachten nog steeds – een nieuwe aanval op Iran. Daar staat echter tegenover dat Iran in dat geval Diego Garcia en Amerikaanse installaties in Europa zou aanvallen. Het zou fataal zijn deze Iraanse dreigementen af te doen als louter propaganda, want Iran beschikt over hypersonische wapens waartegen het Westen geen verdedigingsmiddelen heeft. Tijdens de Veertigdaagse Oorlog werden beide punten keer op keer bewezen. Of de Amerikanen verstandig genoeg zullen zijn om dit gevaar ernstig te nemen, valt moeilijk te voorspellen, maar Trumps aarzeling wijst erop dat de VS mogelijk een keerpunt in hun geschiedenis hebben onderkend: wij kunnen anderen niet langer ongestraft aanvallen.

Redactionele feitencontrole – De Jakobijn: Beweringen over de volledige vernietiging van bases, de toestand van marinehoofdkwartieren, bevoorradingsroutes en het onvermogen om bepaalde wapens te onderscheppen, vereisen onafhankelijke bevestiging. Schade aan installaties betekent niet noodzakelijk de vernietiging van volledige bases. De beoordeling van afschrikking door de auteur is een geopolitieke interpretatie.

China, Rusland, Iran – een militaire alliantie met een eigen artikel 5

Indien deze drie reuzen van het mondiale Zuiden zouden besluiten hun defensie-inspanningen te coördineren, zouden de VS hun zin in agressie verliezen. Daarvoor zou minder nodig zijn dan men denkt. Nooit eerder hebben de Russen en de Chinezen enerzijds, en de Iraniërs samen met de Russen en de Chinezen anderzijds, zo nauw samengewerkt. Daar zijn concrete redenen voor: China-Iran (olie); Rusland-Iran (Noord-Zuidcorridor); China-Rusland (vrijwel complementaire economische belangen). Indien de drie een geloofwaardig defensiepact zouden sluiten met een krachtige overeenkomst naar het voorbeeld van artikel 5 van het NAVO-verdrag, zouden zij niet alleen de Amerikaanse agressie, maar ook die van het gehele collectieve Westen kunnen neutraliseren.

Alleen de rechtstreeks betrokkenen weten hoe nauw de militaire samenwerking tussen deze drie landen werkelijk is geworden, aangezien China en Rusland zich uiterst discreet opstellen – in schril contrast met de praatjesmakers in Washington, Brussel en Berlijn. Toch zijn er aanwijzingen dat Rusland bijvoorbeeld Iran op een

voordien onvoorziene wijze zou kunnen steunen in geval van een nieuwe Amerikaanse aanval. Op 2 november 2026 voerden president Poetin en Mohsen Rezaei een langdurig telefoongesprek. Enkele uren later stuurde Rusland een vliegtuig naar Teheran en bracht het Rezaei naar Moskou, waar een persoonlijk onderhoud plaatsvond, zoals TASS berichtte zonder details bekend te maken. Men kan slechts speculeren over wat precies werd overeengekomen. Maar het was betekenisvol, want Rusland stuurt geen vliegtuig naar Teheran om een hooggeplaatste Iraanse militaire functionaris voor een drie uur durend onderhoud met de president over te brengen, louter om ideeën uit te wisselen.

Een echte alliantie – als militaire partners – tussen deze drie landen zou de grootste, zelf veroorzaakte nachtmerrie van het collectieve Westen zijn. De VS zouden Iran niet langer aanvallen en zelfs de intellectueel middelmatige Friedrich Merz zou waarschijnlijk stoppen met de levering van Taurus-raketten aan Oekraïne, aangezien een militaire reactie ook uit Iran zou kunnen komen. Tegenover de gecombineerde militaire en economische macht van dit triumviraat zouden Europa en de VS niets van betekenis kunnen stellen. Een alliantie die in grote delen van de wereld vrede zou kunnen garanderen. Dit roept de vraag op waarom deze alliantie nog niet formeel tot stand is gekomen.

Redactionele verduidelijking – De Jakobijn: Het voorgestelde collectieve defensiepact is een hypothetische regeling, geen bestaande alliantie. Artikel 5 van het Noord-Atlantisch Verdrag voorziet in een collectieve defensieverplichting, maar laat elk lid bepalen welke actie het noodzakelijk acht. Details van de gemelde Russisch-Iraanse ontmoeting en eventuele vertrouwelijke overeenkomsten mogen niet als vaststaande feiten worden afgeleid.

De SCO zou geen overeenstemming bereiken

De Shanghai Samenwerkingsorganisatie (SCO), die als veiligheidsorganisatie eigenlijk geschikt zou zijn om uit te groeien tot een organisatie naar NAVO-model, is tot dusver wegens haar samenstelling ongeschikt voor een dergelijke onderneming. De lidstaten zijn China, Rusland, Kazachstan, Kirgizië, Tadzjikistan, Oezbekistan, India, Pakistan, Iran en Belarus. De hierboven beschreven aanpak binnen de SCO zou waarschijnlijk stranden op India en Pakistan. Deze twee grote landen zijn pas sinds 2017 lid en spelen politiek op twee paarden – het Westen en het Oosten. Dit betekent dat zij goede betrekkingen met de Verenigde Staten willen onderhouden zonder de voordelen van de SCO te missen, wat de hierboven beschreven koers uitsluit.

Redactionele verduidelijking – De Jakobijn: Het SCO-handvest voorziet in besluitvorming bij consensus. De beoordeling door de auteur van de waarschijnlijke standpunten van India en Pakistan is een interpretatie.

Rusland (nog steeds) te aarzelend

Rusland wordt vaak van naïviteit beschuldigd: keer op keer probeert het een overeenkomst te bereiken (Minsk I, Minsk II, Anchorage), om vervolgens door zijn onderhandelingspartners te worden afgescheept. Vanuit de negatieve, neerbuigende kijk op het gedrag van Rusland wordt dit als naïef beschouwd. Positief geformuleerd handelen de Russen te goeder trouw. Overigens is de verplichting om te goeder trouw te handelen een fundamenteel beginsel van westerse rechtsstelsels, zoals bijvoorbeeld blijkt uit artikel 2 van het Zwitserse Burgerlijk Wetboek, waarvan het tweede lid rechtsbescherming ontzegt aan handelingen die strijdig zijn met de goede trouw. Handelen te goeder trouw als naïef bestempelen is ronduit pervers. Het is een schouwspel dat zich voor onze ogen ontvouwt, maar dat slechts zeer weinigen in de juiste context kunnen plaatsen. Niets minder dan de uitholling van de samenleving en de internationale betrekkingen staat op het spel.

Na het mislukken van de overeenkomst van Anchorage heeft Rusland duidelijk gemaakt dat het het Westen niet langer vertrouwt.

"Wij zullen het Westen niet langer geloven wanneer het zegt onderhandelde oplossingen te willen. Deze voorraad goede wil en hoop is volledig uitgeput."

Sergej Lavrov, 9 juli 2026

Wij hebben dit uitvoerig besproken in: «Europa balanceert op de rand van de afgrond ».

Hoewel Rusland niet langer illusies koestert over het bereiken van een onderhandelde vrede met het Westen, zal er waarschijnlijk meer moeten gebeuren voordat Rusland even resoluut handelt als Iran nu al doet. Dit heeft ook te maken met de Chinese houding.

Redactionele verduidelijking – De Jakobijn: De interpretatie van de onderhandelingen in Minsk en Anchorage en de toewijzing van de verantwoordelijkheid voor het mislukken ervan weerspiegelen het standpunt van de auteur. Het bestaan en de juridische status van een vermeende overeenkomst van Anchorage moeten worden onderscheiden van politieke afspraken.

China – ‘De zaken van China zijn zakendoen’

Van de drie grootmachten in deze alliantie zijn de Chinezen de grootste en sterkste. De Chinezen schrikken echter terug voor een militair conflict met het Westen. Naar mijn mening is de hedendaagse strategie van China in de eerste plaats economisch, in plaats van gebaseerd op het wereldwijde militaire interventionisme dat met de Verenigde Staten wordt geassocieerd. De Russen streven naar de-escalatie; de Chinezen zijn zakenmensen – zij willen de wereld economisch en vreedzaam veroveren en zo de hegemoniale positie van de VS uitdagen, wat waarschijnlijk al is gebeurd. Dit komt doordat de westerse bbp-berekeningen op de Amerikaanse dollar zijn gebaseerd en de bestaande verschillen in koopkracht volledig buiten beschouwing laten. Men moet de feiten betreffende economische prestaties voor ogen houden, want China en Rusland vormen – realistisch bekeken, wat voor het Westen steeds moeilijker wordt – op zichzelf al een waar *duo infernale.*

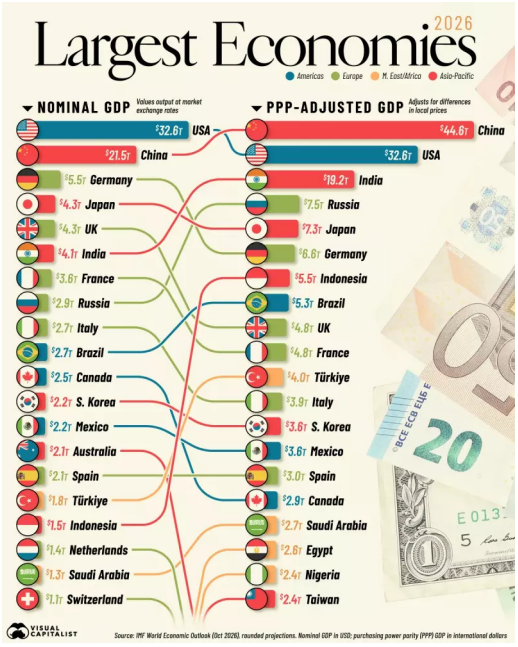

Bron: Visual Capitalist, gebaseerd op de World Economic Outlook van het IMF, oktober 2026. Afgeronde ramingen; nominaal bbp in Amerikaanse dollars, koopkrachtpariteit in internationale dollars.

Veel mensen begrijpen het verschil niet tussen het nominale bruto binnenlands product (bbp) en het bruto binnenlands product gecorrigeerd voor koopkrachtpariteit (bbp/PPP). Een eenvoudig voorbeeld verduidelijkt dit:

Beschouwen wij twee identieke fabrieken, één in Rusland en één in Duitsland. Beide produceren jaarlijks 1.000 machines van dezelfde kwaliteit. Nemen wij verder aan dat de totale toegevoegde waarde van de Russische fabriek tegen marktconforme wisselkoersen 50 miljoen dollar bedraagt, terwijl die van de Duitse fabriek 100 miljoen dollar bedraagt. Hoewel beide fabrieken hetzelfde aantal machines van

gelijke waarde produceren, lijkt de Duitse fabriek in nominale termen tweemaal zo groot. De reden ligt in de verschillende prijsniveaus.

De benadering op basis van koopkrachtpariteit (PPP) corrigeert dergelijke prijsverschillen en maakt zo een realistischere vergelijking van de werkelijke economische productie mogelijk. De koopkrachtpariteitsbenadering is dus realistischer en nauwkeuriger. De Chinezen hebben de economische wedloop bijgevolg al gewonnen en – tot grote ergernis van Duitsland – heeft Rusland Duitsland ingehaald in de PPP-rangschikking (Rusland 4; Duitsland 6). Degenen die Rusland bespotten, zullen zich verbijten van woede – maar het baat hun niets.

De Chinezen, die dit conflict op economisch vlak uitvechten, zullen daarom terughoudend zijn om zich bij de voorgestelde drieledige militaire alliantie aan te sluiten – althans voorlopig.

Wij mogen Iran niet vergeten, een land dat op de 27e plaats staat in de rangschikking naar koopkrachtpariteit. Iran is niet alleen een van de rijkste landen, maar behoort ook al tot de beste op het gebied van onderwijs en ingenieurswetenschappen. Een Iran dat bevrijd is van de gesels van oorlog en sancties zou Japan en Duitsland waarschijnlijk binnen tien jaar voorbijstreven: goed opgeleid, rijk aan natuurlijke hulpbronnen en erop gebrand de wereld te tonen waartoe het in staat is.

Redactionele feitencontrole – De Jakobijn: De hedendaagse economische strategie van China mag niet worden verward met een afwezigheid van historische militaire conflicten. Vietnam kreeg in februari 1979 te maken met een Chinese invasie. PPP meet de binnenlandse koopkracht, terwijl het nominale bbp relevant blijft voor internationale financiële transacties. De cijfers in de grafiek zijn ramingen, geen definitieve resultaten; de voorspelling voor Iran is speculatie van de auteur.

De houding van Iran is indrukwekkend

Laten wij eerlijk zijn: wie had verwacht dat Iran de VS en Israël tweemaal achtereen zo'n verpletterende nederlaag zou toebrengen (de Twaalfdaagse Oorlog en de Veertigdaagse Oorlog)? Decennialang hebben de VS en Israël hun aura – inmiddels beter omschreven als een mythe – gekoesterd en gecultiveerd, namelijk dat zij over de beste strijdkrachten ter wereld beschikken. Dat het gehele Westen dit tot nu toe heeft geloofd, is een grote prestatie van de Amerikanen, die uitblinken in marketing, ondanks het herhaaldelijke falen van Amerikaanse interventies om duurzaam strategisch succes op te leveren. De Israëli's, als verlengstuk van de VS, onderscheidden zich door voornamelijk burgers te doden en kregen in het laatste

echte militaire conflict in Libanon (2006) door Hezbollah duidelijk hun grenzen aangewezen. Iran daarentegen wordt sinds 1979 door het Westen omschreven als achterlijk, zonder noemenswaardige militaire macht en geleid door religieuze fanatici. Vandaag weet de wereld dat de VS en Israël tweemaal militair door Iran zijn verslagen. Deze millennia oude beschaving is zo in de ogen van de wereld uitgegroeid tot de grootste militaire macht in het Midden-Oosten – een realiteit die ronduit ondraaglijk is voor de VS en nog meer voor Israël.

Redactionele feitencontrole – De Jakobijn: De beoordeling van de militaire overwinning is de interpretatie van de auteur. De bewering dat de Verenigde Staten sinds 1945 geen enkele oorlog hebben gewonnen, is te absoluut: de Golfoorlog van 1991 bereikte zijn onmiddellijk geformuleerde militaire doelstelling, namelijk de verdrijving van de Iraakse troepen uit Koeweit.

De VS zouden de weg vrijmaken voor de Grote Drie

Indien de VS en Israël Iran opnieuw zouden aanvallen, zou de waarschijnlijkheid dat de ‘Grote Drie’ zoals hierboven beschreven gestalte krijgen aanzienlijk toenemen. Het is moeilijk te beoordelen of de Amerikanen zich van dit scenario bewust zijn, aangezien de communicatie van Trump, Hegseth, Rubio en de Amerikaanse media van een erbarmelijk niveau is.

De schade voor de VS is reeds omvangrijk: de legende van onoverwinnelijkheid is verdwenen. De Amerikaanse materiële verliezen zijn aanzienlijk geweest en de munitievoorraden zijn zo laag dat de militaire bewegingsvrijheid beperkt is tot kortstondige militaire operaties. Amerikaanse bases in het Midden-Oosten zijn onbruikbaar; de zeestraten van Hormuz en Bab el-Mandeb – die tot 28 februari 2026 voor iedereen openstonden – zijn gesloten en worden gecontroleerd door strijdkrachten die niet onder Amerikaans bevel staan. Deze voor het Westen uiterst problematische situatie zal voortduren, zelfs als de zeestraten in de toekomst worden heropend. De laatste belangrijke energiepartner, Saoedi-Arabië, wankelt door dwaas gedrag, wat bij een eventuele ineenstorting tot de ondergang van alle Golfstaten zou kunnen leiden. De uitkomst zou niet slechter kunnen zijn.

Het is voor de VS bijgevolg bijna *het uur van de waarheid* : vrede sluiten en sancties opheffen is wat de tijd nu vereist. Zodra de Grote Drie gevormd zijn, zal het voor de VS moeilijk worden hun handelingsvrijheid te behouden zoals zij die tot dusver hebben gekend.

Redactionele verduidelijking – De Jakobijn: Beweringen over munitievoorraden, de operationele toestand van alle Amerikaanse bases en de volledige sluiting van beide zeestraten zijn hier niet onafhankelijk aangetoond. Verstoring van de scheepvaart is niet hetzelfde als een volledige sluiting. De beoogde alliantie en de mogelijke gevolgen blijven scenario's.

Bronnen en aanvullende documentatie

- Amerikaans Nationaal Archief – Statistieken over oorlogsslachtoffers in Vietnam
- Amerikaans Nationaal Archief – Vietnam herdenken
- Internationale Commissie voor Vermiste Personen
- Vietnamees Nationaal Centrum voor Mijnenruiming
- Brown University – Kosten van oorlog
- IMF – World Economic Outlook
- Noord-Atlantisch Verdrag
- Verenigde Naties – Voorbereidende jaren